

ROSEWOODSKÁ
KRONIKA

PRINCEZNA
v utajení

CONNIE GLYNN

známa ako
Noodlerella

COOL
BOO

Rosewoodska kronika 1 – Princezná v utajení

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Connie Glynn
Rosewoodska kronika 1 – Princezná v utajení
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ROSEWOODSKÁ
KRONIKA

PRINCEZNA
v utajení

CONNIE GLYNN
známa ako
Noodlerella

COO
BOO

Originally published in the English language by Penguin
Random House UK under the title *The Rosewood Chronicles –
Undercover Princess*

Copyright © Connie Glynn 2017

Translation © Petra Kýšková 2018

ISBN 978-80-566-0640-7

*Mojej úžasnej rodine a všetkým nádherným
čarodejniciam, ktoré ma okúzlili.*

*Špeciálne poďakovanie patrí Richardovi a Markovi,
ktorí ma na každom kroku nesmierne podporovali,
Holly a Ruth za to, že na mňa ustavične tlačili
a pomohli mi splniť si sen, a Evanovi
za neoceniteľnú pomoc v matematike.
A nesmiem zabudnúť poďakovať
aj svojmu skvelému a láskavému publiku –
ďakujem, ďakujem, ďakujem.*

PRVÁ
ČASŤ

Vitajte v Rosewood Hall

Prolog

Na svete existujú miesta, kde sa úžasné a nevyspytateľné veci stávajú s väčšou pravdepodobnosťou než inde. Sú ľahko rozpoznateľné, pretože sú nabité atmosférou, v ktorej sa na rozdiel od okolitej reality cítite stratení v čase aj priestore. Niekedy sú to miesta v prírode ako utajené vodopády či skryté lúky plné nádherných kvitnúcich rastlín. Inde sú dielom ľudských rúk, napríklad opustené ihriská za súmraku alebo zaprášené schody so starožitnosťami, v ktorých doslova oživa história. Výnimočne, ale naozaj len veľmi vzácne, také miesta existujú v istom type ľudí. Takého človeka ste pokojne mohli aj sami stretnúť. Na prvý pohľad nie je nijako zvlášť charizmatický ani extrémne inteligentný, ale keď s ním strávite viac času, uvedomíte si, že má moc meniť svet a dosiahnuť doslova čokoľvek...

Princezná Eleanor Prudence Wolfsonová, jediná dedička kráľa Alexandra Wolfsona a následníčka trónu Maradovy, na žiadnom takom mieste nežila ani nepatrila k tomuto typu ľudí. Zúfalo však oboje potrebovala.

„Budem chodiť do tejto školy!“ Eleanor treskla brožúru na stôl s takým prenikavým *flask*, že šálky s ranným čajom zacinkotali na podšálkach.

Alexander Wolfson sa ani nenamáhal zdvihnúť zrak od svojich novín.

„Nie,“ odvetil nevýrazným hlasom.

„Som následníčka maradovského trónu. Domnievam sa, že ne-
podstatné rozhodnutia – ako napríklad do ktorej školy budem cho-
diť – dokážem urobiť sama.“

Alexander uprel zrak na svoju manželku kráľovnú Matildu, kto-
rá sedela za stolom oproti nemu.

Pokrčila plecami. „Má pravdu, Alex,“ prívetivo sa ozvala. Ele-
gantne hodila do svojej šálky kocku cukru, pomaly si zamiešala čaj
a celý čas sa snažila potlačiť úsmev.

Toto nebola rodičovská solidarita, v ktorú Alexander dúfal.

„Vidíš?“ vyhrkla Eleanor. „Dokonca aj mama so mnou súhlasí.“

Alexander neochvejne pokračoval v čítaní novín a predstieral,
že je absolútne pokojný. Odchlípol si z čaju.

„Edwina,“ kývol na slúžku, „budete, prosím, taká láskavá a od-
nesiete prázdne taniere do kuchyne?“

„Samozrejme, vaša výsosť.“ Edwina zručne poukladala taniere
plné omrvíniek jeden na druhý a s ľahkosťou skúsenej slúžky opus-
tila jedáleň bez toho, aby bolo na dubovej dlážke počuť jej kroky.
Veľké dvojkridlové dvere, ktoré za sebou opatrne zavrela, tichučko
zavrzgali.

Len čo si bol Alexander istý, že je Edwina dosť ďaleko a už ne-
hrozí nič, čo by ho mohlo vyrušiť, zaboril hlavu naspäť do novín.
„Moja odpoveď znie nie.“

Eleanor si rozhorčene odfrkla a zlostne dupla nohou. „Mohol
by si si tú brožúru aspoň prelistovať!“ vybuchla a vytrhla otcovi
noviny z rúk.

Alexandrovi nezostalo iné, len sa na dcéru pozrieť.

Odjakživa bola veľmi zvláštne dieťa. Bola hocičo, len nie typická
princezná. Namiesto zdvorilej každodennej konverzácie sa radšej
zápalisto hádala o politike alebo sa vytratila na uletené hlučné kon-
certy. Najviac zo všetkého opovrhovala plnením formálnych kráľov-
ských povinností – alebo aspoň predpokladala, že nimi opovrhuje,

pretože nikdy nijaké neplnila. Bola však bystrá, sebaistá a vášnivá – a to znamenalo pre Alexandra viac než akékoľvek tradičné hodnoty, ktorých vyznávanie sa od nej očakávalo. Hoci občas si želal, aby si v prítomnosti svojich starých rodičov dávala pozor na jazyk.

Napriek tomu, že veľmi túžil po tom, aby bola Eleanor šťastná a žila život bez kráľovských obmedzení, nezabúdaj na skutočnosť, že jedného dňa sa jeho dcéra stane kráľovnou a bude musieť vziať na seba zodpovednosť. Bol rozhodnutý nájsť spôsob, ako ju prinútiť, aby si uvedomila, že si svoje vládarske povinnosti môže užívať, tak ako sa to v mladosti naučil on.

„Pôjdeš do Aston Court ako všetci vládcovia Maradovy za posledných sto rokov, a či chceš, alebo nie, bude sa ti tam páčiť.“

Matilda, ktorá na opačnom konci stola popíjala čaj, sa nenápadne zachichotala.

„Nie.“ Eleanor napodobnila prísny otcov tón. „Pôjdem do Rosewood Hall v Anglicku.“

Jej hlas sa ani na okamih nezachvel. Bola rozhodnutá. Ak bude musieť nastúpiť do Aston Court, bude jačať a trieskať okolo seba, až kým sa brány školy za ňou nezatvoria.

Alexander sťažka vzdychol.

Navštevovať Aston Court by pre Eleanor neznamenal len „nepresadiť si svoj názor“, ako by sa mohla domnievať väčšina tínedžerov. Znamenalo by to totálny koniec jej slobody ako neznámej členky aristokracie. Musela by byť oficiálne predstavená verejnosti ako dedička maradovského trónu, už by sa nemohla len tak vytratiť alebo odmietnuť plniť svoje kráľovské poslanie, musela by si prestať farbiť vlasy a začať sa vhodnejšie obliekať. Prevezala by svoje kráľovské povinnosti a už nikdy, ani náznakom by nevedla normálny život.

Alexander zdvihol noviny a opatrne ich poskladal. Pripravil sa na rozohnaný ukričaný zápas, ku ktorému pravidelne dochádzalo od čias, ako Eleanor začala dospievať.

„Oci, prosím.“

Toto Alexandra totálne zaskočilo. Jeho dcéra o niečo prosila len veľmi vzácné, na to bola priveľmi tvrdohlavá. Zdvihol zrak. Očakával, že uvidí jej zvyčajný zaťatý pohľad, no namiesto toho sa stretol s výrazom najväčšieho zúfalstva. Odrazu si uvedomil, že premýšľa, prečo vlastne trvá na svojom. Rýchlo si však pripomenul, že Aston Court je jediná škola, ktorá zaručí jej bezpečnosť, len čo bude oficiálne predstavená verejnosti ako princezná. Bude tam pod profesionálnym dozorom, bude v bezpečí a dokonale sa pripraví na svoju budúcnosť. Pôjde do Aston Court alebo nikam. Navzdory vnútornému presvedčeniu však videl, ako zdráhavo natáhuje ruku a Eleanor mu do nej vkladá brožúru o Rosewoode.

Chytila ho za ruky a jemne ich stisla. „Chcem len, aby si si to prečítal.“

Kráľovná Matilda sa opäť decentne napila čaju a potom elegantne odložila šálku späť na stôl. „Vieš, možno zo mňa hovorí ten čaj, ale ja som mala Anglicko vždy rada. Ty nie, Alexander?“ Pozrela sa na svojho manžela, a len čo sa stretla s jeho pohľadom, jej bezstarostný výraz sa na chvíľu zmenil. Maradovský kráľ uprene hľadel na svoju ženu a mal pocit, že sú to najdlhšie sekundy v jeho živote. Taký vplyv naňho mala.

Po dlhom vzdychu to konečne vzdal.

„Dobre, pozriem si tú brožúru, ale to je všetko.“

Eleanor od úľavy a radosti zvyškla. „Super! Ďakujem, ďakujem, ďakujem! Som si istá, že sa ti to bude páčiť, oci, prisahám.“ S tým si vopchala do úst croissant a vybehla z jedálne, skôr než stihol naplno zaregistrovať, čo sa tu práve stalo.

Dvere sa za ňou s buchotom zatvorili, a zatiaľ čo sa miestnosťou niesla ozvena, Alexander s Matildou bez slova sedeli. Ako zvuk pomaly utíchal, kráľ sa opäť pozrel na svoju ženu. Sladko sa naňho usmiala.

„Nemôže tam ísť!“ vyhlásil. „Nechaj jediná dedičku maradovského trónu, aby sa potĺkala po nejakej obyčajnej internátnej škole v Anglicku namiesto toho, aby sa učila, ako vládnuť, je veľmi nebezpečné.“

Matilda opäť zväžnela a jemnými pohybmi začala posúvať príbor pred sebou, až kým každá vidlička, nôž a lyžica neležali v dokonalom súlade.

Zdvihla hlavu a Alexander uvidel, ako jej blčia oči.

„Vieš tak dobre ako ja, že Rosewood nie je nijaká obyčajná škola, a navyše...“ Na chvíľu sa odmlčala a pozrela mu rovno do očí. „... ako si uviedol už predtým, Eleanor dosiaľ nebola oficiálne predstavená. Nikto nevie, že je princezná, preto to môže byť najlepší spôsob, ako jej dopriať, aby posledných pár rokov pred prevzatím kráľovských povinností prežila ako bezstarostné dospelávajúce dievča. Veľmi dobre viem, že si si to v jej veku sám želal.“

Alexandra to na moment celkom vyviedlo z miery. Naozaj jeho žena navrhovala, čo si myslel, že navrhovala?

„Chceš, aby chodila do školy v utajení?!“ spýtal sa.

Matilda sa usmiala. Jej vážny výraz sa bleskovo vytratil, akoby to bolo pre ňu rovnako jednoduché, ako nasadiť a zložiť si klobúk.

„Zatiaľ si len prečítaj tú brožúru.“ Zdvihla šálku k ústam, potom sa zarazila a dodala: „Okrem toho, keby sa niečo pokazilo, vždy tam môžeme poslať Jamieho.“

Alexander hľadel na svoju ženu s úžasom a obdivom. V duchu sa usmial. Niečo mu vavelo, že prečítaním brožúry o Rosewoode sa táto záležitosť neskončí.

V St. Ives stojí malá modrá pekáreň, ktorej múry obrastá bujná vistéria. Cez výklad vidieť hrubú vrstvu prachu pokrývajúcu sklenené tabule na pultoch, ktoré sa pri dopade slnečných lúčov zalesknú. Nad dverami visí vyblednutá pruhovaná markíza a vývesný štít, ktorý oznamuje, že tu sídli PEKÁREŇ PANI PUMPKINOVEJ, hoci sa tu už niekoľko rokov nepečie. Nad pekárňou sa nachádza byt – kedysi skromný, teraz prepchatý nevkusným nábytkom a gyčovými doplnkami, ktoré majú podľa bezvýslednej snahy novej majiteľky vtlačiť miestu punc domova. Jedna izba sa však jej zásahom vyhla a zostala milým útočiskom prežiarovým šťastnými spomienkami na skutočný domov.

V podkroví domu č. 12 na ulici Bethesda Hill v St. Ives žije Lottie Pumpkinová so svojou nevlastnou matkou Beady. Lottie si v útulnej izbičke s výhľadom na more vytvorila vlastnú svätyňu. Je to miestnosť s výzgajúcou podlahou, so stenami plnými fotografií z detstva a so zbierku rozprávkových knižiek. Dnes však svoju izbu, dom aj Cornwall opúšťa. Sťahuje sa totiž do Rosewood Hall.

„Lottie!“ Ticho preťal prenikavý hlas nevlastnej matky, z ktorého Lottie zaboľeli uši. Zostala stáť ako primrazená, držiac v ruke posledný kus oblečenia, ktorý sa práve chystala vložiť do kufru.

„Áno?“ odvetila a mimovoľne zatvorila oči. Začula nejaký pohyb a vzápätí sa Beady objavila vo dverách. Na tvári mala svetlozelenú

pletovú masku a jej červené vlasy boli schované pod zručne omotaným uterákom. Bola to neuveriteľne krásna žena, ktorá brala svoj výzor veľmi vážne, a zároveň príliš mladá na to, aby niesla na svojich pleciach zodpovednosť za Lottie. Obetovať svoj život cudziemu dieťaťu bolo od nej nesmierne šľachetné, čo svojej chovanici nikdy nezabudla pripomenúť.

„Celkom mi vypadlo, že dnes odchádzaš!“ zvolala, akoby sa jej to zdalo smiešne.

Lottie jej venovala milý úsmev, ktorý už predviedla asi milión ráz. „To je v poriadku, som...“

Skôr než stihla dokončiť vetu, Beady sa nahlas zachichotala.

„Ako som len mohla zabudnúť? Ved' o tom mieste v jednom kuse básniš!“ Znovu sa zasmiala. „No... ak ti tam dovoľia študovať, nemôže byť tá škola zase až taká prestížna.“ Lottie sa strhla a Beady sa prestala smiať. „Robím si žarty, Lottie. Nesmieš to brať tak vážne.“

Lottie sa pokúsila zasmiať, ale výsledkom bol len meravý úškrn.

Beady sa zadívala na dva veľké ružové kufre na podlahe. „Tie sú teda obrovské! Dúfam, že nečakáš, že ťa odveziem. To by si odo mňa chcela priveľa.“ Ukrytne sa pozrela na nevlastnú dcéru, akoby s ňou mala ktovieakú trpezlivosť.

„Nie, to je v poriadku,“ odvetila Lottie a snažila sa byť milá. Rozhodne nechcela Beady nahnevať. Vedela, aké bolo pre ňu ťažké starať sa o malé dievča, ktorému zomrela matka. Želala si, aby to s ňou mala čo najjednoduchšie. „Odvezie ma Ollie so svojou mamou.“

Beadino obočie nesúhlasne vyletelo nahor. „To je od nich veľmi láskavé. Dúfam, že dáš jeho matke najavo, aká si vďačná za všetko, čo pre teba robí.“

„Samozrejme,“ prikývla Lottie, čo Beady podľa všetkého uspokojilo.

„Tak dobre, no...“ odmlčala sa a rozhladla sa po izbe, ani keby tu bola prvý raz. Chvíľu sa hrýzla znútra do líca a potom sa vrátila

pohľadom k Lottie. Poriadne sa nadýchla, akoby sa pripravovala na to, čo sa chystá povedať. „Tvrdo si pracovala... dúfam, že nebudeš sklamaná.“

Lottie naprázdno prehltna. Vedela, že Beady má z jej odchodu do Rosewoodu radosť, pretože bude mať celý dom iba pre seba. Dostať sa do Rosewoodu neznamenal len splniť sľub, ktorý dala svojej matke, bol to aj najväčší dar, akým mohla potešiť svoju macochu.

„Ďakujem,“ odvetila.

Beady mávla rukou, akoby tým ich rozhovor ukončila.

„Musím už ísť zmyť si tú pleťovú masku. Šťastnú cestu.“

Sotva odišla, Lottie sa rýchlo vrátila k baleniu, ale netrvalo dlho a opäť ju niekto vyrušil.

„Prepánajána, čo to máš na sebe?“ Do izby vtrhol sarkastický hlas patriaci Olliemu. Opieral sa o rám dverí a s rukami prekríženými cez prsia sledoval, ako sa Lottie snaží zbaliť posledných pár vecí, čo mala v izbe.

„Ollie!“ Náhla prítomnosť najlepšieho priateľa ju tak prekvapila, že sa od ľaku musela chytiť za srdce. „Ako si sa sem dostal? A koľko ráz ti musím hovoriť, že máš zaklopať?“ V snahe zapnúť napchaté kufre sa trochu zadychčala. Ollie mal štrnásť rokov rovnako ako ona, ale aj keď bol vyšší, dosiaľ mu zostala jeho detská tvár, ktorá jej pripomínala točenú zmrzlinu na pláži a ďalšie šťastné spomienky.

„Musel som preklznúť okolo zlej čarodejnice. Vedela si, že jej koža konečne zozelenela?“ Ollie sa diabolsky uškrnul.

Lottie sa zachichotala, ale nemohla ignorovať jeho poznámku. Pozrela sa na seba a v rozpakoch si oprášila šaty. „Čo sa ti nepáči na mojom oblečení?“ spýtala sa.

Ollie sa rozosmial a obdaril ju svojím typickým sebavedomým úsmevom. Jeho rifle boli ako vždy samý psí chl p a ako vždy si z toho nič nerobil.

„Nie je to na prvý školský deň príliš nóbl?“

„Príliš nóbl?“ Lottie nemohla uveriť, že mu napadlo niečo také smiešne. „Pre Rosewood Hall nie je nič *príliš nóbl*. Musím zapadnúť. Nemôžem si dovoliť, aby ma medzi seba neprijali len pre moje oblečenie.“

Lottie sa snažila oprášiť neexistujúcu smietku na golieriku šiat. „Väčšina študentiek zrejme bude mať šaty šité na mieru a zdobené zlatom.“

Ollie nenútene prešiel cez izbu a sadol si na posteľ. Rozhliadol sa okolo seba a stisol pery. Izba, zvyčajne plná života vďaka Lottiným vlastnoručne vyrábaným výstrednostiam, bola teraz úplne prázdna, pretože všetko, čo vlastnila, napchala do dvoch ružových kufrov.

„No,“ spustil Ollie a siahol do vrecka, „ak na chvíľu dokážeš zabudnúť na to, čo si o tebe myslia iní ľudia...“ Vytiahol pokrčenú obálku a vyblednutú fotografiu z polaroidu, ktorá predtým visela na stene v jeho izbe. „Toto je pre teba.“

Lottie sa natiahla po obe veci, ale Ollie stiahol ruku naspäť.

„Ten list nesmieš otvoriť, kým nebudeš sedieť vo vlaku.“

S prekvapeným výrazom prikývla a Ollie jej pomaly položil obe veci do dlane. Bola to fotografia, ktorú videla azda tisíc ráz: oni dvaja na pláži, s nosmi umazanými od zmrzliny a so žiarivými úsmevmi na dychtivých tvárach. Hoci farby na nej už vybledli, stále bolo vidieť korunku, ktorú mala Lottie na hlave, a rohy, ktoré si na hlavu nasadil Ollie. Ako deti trvali na tom, že tieto doplnky budú nosiť každý deň a všade, kam pôjdu. Ollie vyhlásil, že je rozprávkový škriatok Puk zo Shakespearovho *Sna noci svätajánskej*. Tú hru videli raz večer pod šírým nebom na pláži. Ollieho nesmierne očarilo, že škriatkovi sa vždy prepiekli všetky huncútstva, a tak z toho usúdil, že pokiaľ bude mať na hlave rohy, prepečú sa všetky nezbednosti aj jemu. Zato korunka, ktorú nosila Lottie, nemala taký príjemný pôvod. Prešla palcom po ozdobe na fotografii a pri spomienke na deň, keď ju dostala, ju slabo pichlo pri srdiečku.

„Nechám ťa, aby si sa mohla rozlúčiť,“ zašepkal Ollie. Bez námahy zdvihol zo zeme oba kufre a odniesol ich dolu do auta.

Len čo bol preč, Lottie zamyslene položila darčeky k ostatným dôležitým veciam, ktoré si poukladala na prázdnu posteľ, aby na nič nezabudla. Každú si potom opatrne vložila do tašky. Najskôr vyblednutú fotku a list od Ollieho, potom obľúbený skicár, najoddanejšieho spoločníka plyšového pána Trufflesa, zarámovanú fotografiu svojej matky v dlhej róbe z maturitného plesu a nakoniec predmet, ktorý sa k ostatným vôbec nehodil: korunku s polmesiacom, svoj najcennejší majetok. Zbaliť celý život do dvoch kufrov, batoha z rifloviny a malej tašky s pevným bielym popruhom cez plece trvalo Lottie asi hodinu. Rozhliadla sa po prázdnej miestnosti.

Zvládla som to, mami, pomyslela si. Budem študovať v Rosewoode, presne ako som sľúbila.

 2

Pre Lottie (čestnú princeznú mesta St. Ives).

Zdá sa mi, že som ťa za ten posledný rok, čo si sa tak svedomite učila, skoro nevidel, a teraz zrazu odchádzaš a budeš žiť na opačnom konci krajiny. Bez teba už nič nebude ako predtým, ale som si istý, že prežiješ dost dobrodružstiev za nás oboch.

Chcel som ti na rozlúčku venovať knihu rozprávok, pretože viem, ako ich máš rada, ale mal som obavy, že už aj tak všetky máš, a tak mi napadlo dať ti tú fotografiu, ktorá ti každý deň pripomenie moju existenciu.

Neviem sa dočkať, kedy mi porozprávaš o všetkých bláznivých zážitkoch z Rosewoodu. Som na teba nesmierne pyšný, že si sa tam dostala, ale budeš mi hrozne chýbať. (Pauza na utretie slzy.) AKO SA OPOVAŽUJEŠ NECHAŤ MA SAMÉHO V TEJTO TURISTICKEJ PASCII???! ZRADCA!!! (Všimla si si, ako môj obranný mechanizmus premieňa smútok vo mne na hnev?)

Tvoj priateľ Ollie

P. S. Prines mi zlatú korunu alebo niečo (predpokladám, že jednu dostaneš hneď po príchode).

Lottie sa usmiala a znovu sa pustila do čítania listu od svojho najlepšieho priateľa. Na chvíľu si dovolila pocítiť nepatrnú lútosť nad svojím odchodom z Cornwallu. Zahľadela sa z okna vlaku na bujnú

zeleň krajiny mihajúcej sa okolo trate a v spomienkach sa vrátila k jednému dňu minulého roku, keď si podávala prihlášku do Rosewood Hall. Pred piatimi rokmi slúbila matke, že nájde spôsob, ako sa tam dostať. Večer predtým zúrila búrka a svet vonku bol pre-máčaný a vlhký. Jej matka ležala pod štyrmi rozličnými prikrývkami a z choroby, ktorá ju zožierala, bola vychudnutá a zoslabnutá, ale v očiach jej stále žiarilo neuhasiteľné svetlo. Pozrela sa na Lottie a usmiala sa tým svojím vrúcnyim úsmevom. „Dokážeš všetko, na čo pomyslíš, moja malá princezná.“

Dostať sa na štúdium do Rosewoodu nebolo vôbec jednoduché, pretože škola poskytovala štipendium len veľmi zriedkavo a uchádzači museli preukázať mimoriadny potenciál. Bola to inštitúcia, ktorá sa pýšila svojou výnimočnosťou. Rosewood nebolo miesto, kam ste sa len tak rozhodli ísť. Nemohli ste si prelistovať brožúru a povedať si, že tam budete chodiť. Pre Lottie, ktorá bývala s nevlastnou matkou v pekárni patriacej jej zosnulej matke, neexistoval spôsob, ako zohnať dostatok prostriedkov na školné. Ona sa však nevzdala. Neúnavne pracovala, odoprela si všetky spoločenské udalosti aj koníčky, včasráno vstávala, aby si splnila domáce povinnosti, a potom sa zamkla hore vo svojej izbe a vytrvalo študovala. Celý čas snívala o tom, že jedného dňa prejde bránou Rosewoodu a zaradí sa medzi deti elity, rovnako ako jej prapradedko pred mnohými a mnohými rokmi. Samozrejme, pripravená zmeniť svet k lepšiemu.

„Nasledujúca stanica – Rosewood. Pred výstupom nezabudnite, prosím, skontrolovať, či máte so sebou všetku batožinu.“

Schmatla svoje dva kufre a zamyslela sa, či nebude jedinou študentkou, ktorá do internátnej školy pricestovala verejnou dopravou. Predpokladala, že väčšina študentov príde vlastnými autami, ale na mape, ktorú s Olliem dlhé hodiny študovali, videla aj niečo, čo nápadne pripomínalo prístávaciu plochu. Naozaj niekto priletí

helikoptérou? Mala aj ona urobiť všetko pre to, aby mohla pricestovať vrtuľníkom? Vedela, že je to hlúpy nápad, ale vďaka nemu si znovu uvedomila, ako veľmi sa líši od ostatných študentov.

Odrazu pocítila nepokoj a zašmátrala v taške po svojej korunkke s polmesiacom. Jej matka bola úžasná rozprávačka a každý večer pred spaním svojej dcére čítala. Lottie mala najradšej rozprávku *O Popoluške* a prosila matku, aby jej prečítala každú verziu, ktorú dokázala objaviť. Fascinovalo ju, aké boli odlišné. Matka jej vysvetlila, že rozprávky, rovnako ako väčšina vecí na svete, vznikali a adaptovali sa. Zo všetkého najviac na nich Lottie priťahovalo dobro, ktoré v príbehoch vždy zvíťazilo. Nezáležalo na tom, ktorú verziu rozprávky čítala, vždy v nej vystupovala láskavá princezná – a presne taká túžila byť aj Lottie. A tak jej matka na siedme narodeniny darovala striebornú korunkku s polmesiacom, ktorá sa v rodine Pumpkinovcov dedila z generácie na generáciu a ktorá rodinu spájala s Rosewood Hall.

Lottie sledovala, ako sa krajina za oknom vlaku pomaly mení na spomienku na oslavu jej siedmich narodenín.

„Tvoj prapradedko dostal túto korunkku, keď chodil do Rosewoodu, a odovzdal ju ďalšej generácii. Jedného dňa, keď budeš mať vlastné deti, môžeš ju dať zase im.“

Lottie počúvala len na pol ucha, pretože nedokázala odtrhnúť oči od predmetu v škatuli.

S najväčšou opatrnosťou si nasadila korunkku na hlavu. Bohužiaľ, jej sedemročná hlávka bola primalá. Korunkka jej takmer okamžite spadla, pristála na tvrdej drevenej dlážke v obývačke a v mori detí prejedenej narodeninovou tortou vyzerala ako z iného sveta. Pretože Lottie bola nesmierne citlivá, hneď sa rozplakala. Nebolo to ani tak preto, lebo jej korunkka nesedela, ale najmä preto, lebo v porovnaní s týmto predmetom – týmto zosobnením dokonalosti a veľkoleposti, ktoré sa do ich skromného príbytku vôbec

nehodilo – všetko ostatné vyzeralo bolestne obyčajne. Korunka sa nádherne trblietala, ale jej svetlo ešte zreteľnejšie ukazovalo, aký sivý je svet naokolo.

„Lottie už zase plače,“ zahundrala jedna z návštevníčok.

„Stíchni, Kate,“ napomenul ju Ollie. „Nebud' zlá len preto, lebo si nič nevyhrala.“

„ALE JA SOM MALA VYHRATĽ!“

Táto ostrá výmena názorov spôsobila, že Lottie sa cítila ešte horšie – teraz boli smutní aj hostia na jej oslave. Práve keď sa chystala vypuknúť v skutočný nárek, objavila sa vedľa nej mamička a zachránila celý deň.

„Fajn, všetci sa posadte. Kate, ak dovoľíš Thomasovi, aby si nechal darček, ktorý vyhral v súťaži, dostaneš odmenu. A, Lottie, miláčik, môžeš si pripnúť korunku týmito sponkami.“ Siahla do vrecka a vytiahla dve vlásenky.

„A teraz všetci počúvajte: táto korunka je veľmi vzácna.“ Mamička Marguerite ju zdvihla zo zeme a Lottie si všimla, ako prirodzene vyzerá v jej rukách. „Má totiž čarovnú moc.“

Všetky deti okamžite stíchni a dychtivo čakali na ďalší z fascinujúcich Margueritiných príbehov.

„Táto korunka umožňuje svojmu nositeľovi dosiahnuť hocičo, na čo si pomyslí, a udeľuje mu všetky dobré vlastnosti princezien.“

Počas rozprávania Marguerite Pumpkinová sponkami opatrne pripevnila korunku na hlavu svojej dcéry a potom jej uhladila vlasy dopredu, aby sponky nebolo vidieť.

„Viete vymenovať tri dobré vlastnosti princezien?“ Rozhliadla sa po deťoch, ale všetky sa hanbili ako väčšina detí, keď sa ich dospeli na niečo spýtajú. „Čo napríklad statočnosť? Myslíte si, že princezné sú statočné?“ Deti súhlasne prikyvovali. „A čo ďalej?“

„A, a... sú krásne!“ vykrikol Ollie.

Marguerite sa jemne usmiala. Jeho nevinná úprimnosť ju dojala.

„Nuž áno, zvyčajne sú krásne, ale ich krása vychádza znútra, pretože sú...“ Zdvihla ruku a čakala, či niekto jej vetu doplní.

„Sú láskavé!“ ozvala sa Kate a usmiala sa na Lottie.

„Áno, správne, Kate. A aké sú ešte?“

Lottie, povzbudená úsmevom svojej kamarátky Kate, sa rozhodla vysloviť vlastnú myšlienku. „Nikdy sa nevzdávajú svojich snov.“

„Výborne, Lottie. Akým slovom by sme to mohli povedať?“

„POPLETENÁ!“ zajačal Ollie. Všetci sa zasmiali, len Lottie zaguľala očami.

„Ehm... ochotná?“ skúsil Charlie. Na moment sa rozhostilo ticho, ako sa všetky deti snažili nájsť vhodné slovo.

Dokiaľ naň neprišla Lottie. Bolo to ako blesk z jasného neba. A úplne samozrejmé. Odrazu jej to slovo pripadalo ako najsilnejšie a najdôležitejšie na svete, ako slovo, ktoré navždy zmení spôsob, ktorým k všetkému pristupovala.

„*Nezastaviteľná.*“

Sotva Lottie to slovo vyslovila nahlas, vedela, že presne to chce, aby jej korunka poskytla: silu nikdy, ale naozaj nikdy sa nevzdať, stať sa nezastaviteľnou silou dobra, či sa to svetu bude páčiť, alebo nie.

Predstava, že odvtedy prešlo už sedem rokov, sa jej zdala zvláštna. Dva roky nato matka zomrela a Lottin život sa radikálne zmenil. Občas mala problém uveriť, že to všetko nie je len hrozný sen. Potriasla hlavou a donútila sa zahnať smútok späť do kúta. Konečne v taške nahmatala korunku, na chvíľočku ju stisla a zľahka pohladila malé drahokamy, ktoré zdobili jej prednú stranu. Radšej by ju mala na hlave, ale kým cestovala vlakom, bolo lepšie nechať ju v taške.

Potom si v duchu zarecitovala svoju mantru: *Budem láskavá, budem statočná, budem nezastaviteľná.*

Určite to zvládne. Podarí sa jej zapadnúť medzi ostatných. A iste uspeje, presne ako to sľúbila svojej matke.

„Vlak vchádza do stanice Rosewood centrum. Prestup na spoj do Rosewood Hall.“

Lottie si odhodlane pozbierala batožinu – pripravená začať novú, magickú kapitolu svojho života a dokázať, že do tohto sveta rozhodne patrí.

Lottie nastúpila do autobusu, ktorý odchádzal zo stanice. Vysadil ju rovno pri vchode do školy, pred dvoma krídlami obrovskej kovanej brány zdobenej písmenami R a H, zabudovanej do masívneho múra, ktorý ohraničoval pozemky Rosewood Hall. Otvorenou bránou sa vchádzalo do veľkého altánu, ktorého strecha pripomínala baldachýn a kde sa stretávali všetci prichádzajúci študenti. Strecha držala na kamenných stĺpoch ozdobených zložito prepletenými vyrezávanými trňmi a ružami. Vietor, ktorý sa medzi stĺpmi preháňal, podivne hvízdal a Lottie mala z toho zvuku zvláštne príjemné mravčenie v chrbte.

Rozhliadla sa okolo seba a pri pohľade na ostatných študentov a ich neuveriteľnú zbierku luxusných áut trochu znervóznela. Niekoľko značiek poznala, lebo trávila kopu času s Olliem. Bola presvedčená, že keby ich videl, začal by slintať. Ani jeden študent si neniesol svoju batožinu, väčšina z nich sa nadšene rozprávala s ostatnými alebo nárúživo ťukala do svojich mobilov, kým ich budú musieť pred začiatkom školského roku odovzdať.

V Rosewoode študovali deti od jedenástich rokov, preto sa mnohí už poznali, takže Lottie sa ešte viac cítila ako outsider. Chcela sa ísť poďakovať šoférovi, ale pomedzi stĺpy sa nečakane prehnal silný vietor a zaskučal tak, že hlasy všetkých študentov úplne zanikli. V tej chvíli ju uvidela.

Periférnym videním zachytila tajomnú postavu.

Patrila dievčaťu stojacemu za autom, ktoré ho priviezlo – vysokému a štíhlemu, s krátkymi vlasmi čiernymi ako uhoľ, oblečenému v obnosenej bielej koženej bunde a s gitarovým puzdrom bezstarostne prehodeným cez plece. Nebolo ako ostatní študenti, niečo na tom dievčati prezrádzalo jeho vnútornú vášeň – bolo ako tmavý búrkový oblak. Keď začalo vyťahovať z auta svoju batožinu, šofér sa mu pokúsil pomôcť, ale narazil na odmietavé gesto a sklúčené ustúpil nabok. Lottie dievčaťu nevidela do tváre, pretože ju zakrývali veľké slnečné okuliare, ale pocítila náhlu, inštinktívnu potrebu pozrieť sa naň zblízka. Mala pocit, že medzi nimi niečo je – akoby ju k neznámej čosi priťahovalo. Skôr než sa stihla vyrovnáť s tým zvláštnym pocitom dôvernosti, výhľad jej narušil stoh kníh s nohami.

„Prepáč mi, prosím, potrebujem prejsť!“

Lottie náhlivo odtiahla svoj ružový kufor z cesty. Ešte nikdy nevidela takú malú osobu niesť toľko vecí. Vyzerala, že sa pod nimi každú chvíľu skláti na zem, ale nejako sa jej podarilo udržať rovnováhu. Toto dievča bolo evidentne silnejšie, než by človek povedal podľa jeho výšky. Hoci malo tvár schovanú za hromadou kníh a tašiek, Lottie zazrela hustú hrivu tmavých kučeravých vlasov. Ako, preboha, vie, kam má ísť? To bola záhada. Dievča obišlo Lottie práve vo chvíli, keď sa okolo prehnal dav siedmakov. Akoby si to dokonale načasovalo.

„Zdravím!“

Keď sa za stohom kníh objavila dievčenská tvár so žiarivým úsmevom a s dvoma obrovskými hnedými očami, ktoré ešte zväčšovali okuliare so silnými dioptriami v okrúhлом ráme, Lottie nadskočila od ľaku a jej mozog v dievčati okamžite uvidel sovu.

Drobná sovia dievčinka mrkla na kufre pri Lottiných nohách. „Ty musíš byť v Rosewoode nová – to je také vzrušujúce!“ Opäť sa pozrela na Lottie a dôkladne si ju obzrela. „Oceňujem tvoju odda-

nosť ružovej farbe,“ kývla na šaty, ktoré mala oblečené, na kufre a ďalšie doplnky.

Lottie cítila, ako sa červená, čo bol reflex, ktorý ju sužoval od malička.

„Ďakujem, ja...“

„Ako vidím, trpíš dosť výrazným idiopatickým kraniofaciálnym erytémom.“

Sovie dievča sa naklonilo, aby si jej tvár prezrelo zblízka. Lottie sa mimovoľne odtiahla a zažmurkala. Domnievala sa, že má veľmi slušnú slovnú zásobu, ale toto presahovalo hranice jej schopností.

„Teda červenaním. Vlastne je to celkom milé. Ale mohol by to byť aj jeden z prvotných symptómov erytemato-teleangiektatickej formy rosacey...“

Ako sovie dievča pokračovalo v určovaní diagnózy, Lottie ho nasledovala po ceste vedúcej ku škole a celý čas tupo prikyvovala.

Keď sa rozhládla okolo seba, hneď cítila, že vstúpila do celkom iného sveta. Cesta viedla cez tri kamenné oblúky. Keď popod ne prechádzali, všimla si tri nádherné medené rytiny portrétov pripevnené na vrchole každého z nich a spoznala zakladateľov Rosewoodu: Florence Ivyovú uprostred, Balthazara Concha naľavo a na poslednom z nich, na tom vpravo, boli vyobrazené dvojčatá Shray a Sana Stratusovci. Všetci štyria uprene hľadeli na študentov a pod váhou ich pohľadov plných očakávania Lottie podvedome naprázdno preglgla.

Bud' statočná! pripomenula si.

„Osobne si myslím, že je to rozkošné, ale pokiaľ si súčasne náklonná na erytrofóbiu, mohol by to byť problém.“

Sovie dievča sa samo pre seba zachichotalo a potom sa s úsmevom obrátilo k Lottie, ktorej chvíľu trvalo, kým si uvedomila, že by mala nejako zareagovať.

„Erytrofóbia?“ spýtala sa. Mala by to slovo poznať? Neukázala práve, aká je hlúpa?

Sovia dievčina na ňu chvíľu hľadela a potom sa nečakane rozosmiala. Zvuk jej chichotania bol taký roztomilý, že Lottie pripomínal pišťanie šteniatka.

„Prepáč, hlúpo táram. Tu...“ Čudne zavlnila bokmi a prehodila si celý náklad do jednej ruky.

Lottie bola presvedčená, že tentoraz sa naozaj všetko zosype na zem, ale na jej úžas zostal celý stoh pokope ako pri nejakom cirkušovom vystúpení. Sovie dievča siahlo voľnou rukou do vrečka a vytiahlo z neho malú papierovú kartičku. „Ja som Binah.“

Lottie si vzala ponúkanú vec a rýchlo si uvedomila, že je to vizitka. VIZITKA? Má štrnásť, načo potrebuje štrnásťročné dievča vizitku?

Binah Faeová

dobrovoľná knižničná asistentka

Žiadosti o radu alebo doučovanie posielajte na adresu:

Binah Faeová, Stratus 304 B, Rosewood Hall, Oxfordshire

Lottie ochromila hrôza. Potrebuje aj ona takú vizitku? Bolo pre deti elity bežné mať vizitky?

Maľa čo robiť, aby sa donútila odpovedať.

„Ahoj, Binah, ja som Charlotte... ale, prosím, volaj ma Lottie.“ Modlila sa, aby jej krstné meno stačilo, a vydýchla si, keď sa na ňu Binah úprimne usmiala. Vďaka jej vrúcnemu úsmevu Lottie celkom zabudla na tajomné dievča v koženej bunde.

„Veľmi rada ťa spoznávam, Lottie.“

Obe dievčatá prešli popod posledný oblúk a rovnako ako Binah, aj Lottie zverila svoju batožinu žene v golfovom autíčku, ktorej oznámila svoje meno a ročník. Potom už len spoločne sledovali, ako ich kufre a tašky miznú v prudkom kopci, na ktorom stála škola. Pri pohľade na masívny múr v diaľke a prastaré stromy, ktoré školu

obklopovali, sa Lottie trochu zatočila hlava. Múr ohraničoval prednú časť pozemku a končil sa v sade ruží, ktorý obklopoval zvyšok územia a dal škole meno. Cestu lemovali ruže všetkých možných farieb a druhov. Nielenže kvitli, priam žiarili tajomným kúzlom.

Cesta do kopca ich zaviedla ku kamennému oblúkovému portálu, ktorým sa vstupovalo na nádvorie pred školou. Samotný vchod do školy tvorili obrovské dvojkrídlové dubové dvere v ďalšom kamennom oblúku, zdobené vyrezávanými trními, ktoré navrchu vytvárali názvy jednotlivých budov Rosewoodu – Ivy, Conch a Stratus. Ich usporiadanie odzrkadľovalo to, čo symbolizovali v školskom mottle: „Češť, odhodlanie, dôvtip.“ Nad dverami bol v zlate vyrytý názov: ROSEWOOD HALL – AKADÉMIA PRE MIMORIADNE NADANÝCH ŠTUDENTOV.

Lottie na chvíľu zastala a v hlave jej zazneli slová nevlastnej matky: *Dúfam, že nebudeš sklamaná.*

Hoci sa zarazila len na nepatrnú chvíľku, zaujalo to pozornosť jej novej kamarátky.

„Si v poriadku?“ opýtala sa Binah a spýtavo naklonila hlavu k plecu.

„Som len...“ Lottie sa odmlčala. Nechcela priznať, aká je nervózna z prvého dojmu, ktorý na ňu škola urobila. „... unavená po dlhej ceste.“

Keby bola tušila, aký dominový efekt tie slová spustia!

„Ty si z inej krajiny?“ opýtala sa Binah a jej nadšenie opäť vyplávalo na povrch.

„Áno.“ *Počkať, čože? Myslela krajinu ako štát alebo krajinu ako grófstvo?*

„To je úžasné. Máme tu kopolu zahraničných študentov, takže bez problémov zapadneš.“

„Počkaj, ja myslím...“ snažila sa ju Lottie prerušiť a vysvetliť jej, že je len z Cornwallu, ale Binah vzrušene pokračovala.

„Nie, nie, vôbec si nerob starosti,“ rozžiarila sa svojím nádherným úsmevom, v ktorom sa všetky zuby ligotali ako perličky a ktorým Lottie celkom oslnila. „Si v Rosewoode nováčik. Ja o ňom viem úplne všetko, tak môžem každému pomôcť.“

Lottie niekoľko ráz zažmurkala. Ohromilo ju, ako veľmi jej slová novej kamarátky Binah pripomenuli vlastnú túžbu šíriť vo svete len samé dobro. Rýchlo sa spamätala a otvorila ústa, aby napravila nedorozumenie, ale Binah sa zahľadela kamsi ponad jej plece a zažmurkala nevedno na čo.

„A keď hovoríme o tom, čo by si mala poznať, práve sa sem blíži prvá trojica,“ oznámila.

Lottie sa pozrela rovnakým smerom ako Binah a uvidela prichádzať troch dokonale oblečených študentov.

Prvé dievča držalo v ruke ľadovú kávu a v druhej telefón, do ktorého zúrivo rozprávalo. Na sebe malo mohutný kožuch, z ktorého vytrčalo logo návrhára, a pokojne mohlo byť živou tmavovlasou barbie. Zvyšná dvojica boli chlapec a dievča, ktorí sa pohybovali v absolútnej súhre, mali podobnú stavbu tela aj vzhľad, takže to zrejme boli dvojčatá. Takmer celí oblečení v bielom vyzerali ako lesklé biele hrdličky.

„Binah!“ vysoko posadeným hlasom zvýskla dievčenská polovica dvojčiat, vrhla sa vpred a objala kamarátku.

Binah jej objatie opätovoala a potom si všetci traja súčasne všimli Lottie.

„Anastacia, Lola, Micky – zoznámte sa s Lottie. Je cudzinka.“

Lottie v duchu zaúpela a modlila sa, aby nikto nechcel vidieť jej cestovný pas. Barbie sa úsečne rozlúčila s osobou na druhom konci linky a obrátila sa k Lottie.

„Teší ma,“ odmerane vyhlásila a natiahla ruku. V jej slovách bolo počuť ľahký francúzsky prízvuk. Lottie ju pomaly potriasla a všimla si, aká je studená. „Páčia sa mi tvoje šaty,“ dodala dievčina.

Lottie sa začervenala. Uvedomila si, že toto dievča zrejme vôbec netuší, aká povzbudzujúca a láskavá pochvala to pre ňu je.

„Och, ďakujem...“

No skôr než stihla dokončiť vetu, barbie ju prerušila slovami: „Fajn, dosť rečí. Už ma nebaví len tak tu postávať a okrem toho sa chcem pozrieť, či je moja batožina v poriadku.“

Dvojčatá sa zachichotali.

Binah sa naklonila k Lottie a pošepkala jej do ucha: „To je celá Anastacia. Jej otec je francúzsky veľvyslanec. Je veľmi zábavná.“

Lottie prikývla a dívala sa za Anastaciou, ktorá spolu s ostatnými zamierila k dverám. Zistila, že nemôže ísť za nimi. Omámila ju ťažká vôňa, ktorá akoby zaplnila všetok vzduch navôkol. Lottie sa zdalo, že sa vo vône levandule a ruží ponorila do hlbokého sna, skoro akoby vstúpila do iného sveta. Vzhliadla k budove, ktorá sa nad ňou týčila. Mala pocit, že na ňu škola volá a priťahuje ju svojou atmosférou. V tej chvíli vedela, že tu má byť. Cítila to hlboko v kostiach. Korunka, ktorú si schovala do tašky, ju páčila na boku. Dokázala to. Dostala sa do Rosewoodu. A vtedy si uvedomila jednu dôležitú vec. Nebála sa, že ju škola sklame. Bála sa, že ona sklame školu.

„*Allez!* Niektorí z nás by sa radi dostali do Rosewoodu, skôr než zomrú na starobu. Ďakujem.“

Anastaciin hlas preťal vzduch, prebral Lottie z opojenia a prinútil ju opäť sa pohnúť. „Čo robíš?“ spýtala sa Anastacia.

„Absolútne netuším,“ odvetila Lottie, zatiaľ čo prvými krôčikmi vstupovala na pôdu Rosewood Hall.

Ťažké dvere vedúce do drevom obloženej vstupnej haly boli doširoka otvorené a vítali nových aj starých študentov, ktorí prúdili dovnútra a nadšene bzučali ako vyobliekané včely v úli. Slnečné svetlo, ktoré za Lottie zvláštnym spôsobom dopadalo na kamenný oblúk okolo dverí, vyvolávalo dojem, že dvor, z ktorého práve prišli, je namaľovaný obraz. Akoby sa prekročením prahu preniesla do iného sveta.

„Uvítací prejav a ohňostroj sa začnú až neskoro večer, takže sa môžeš ubytovať v internáte, oddýchnuť si, prípadne si vyskúšať uniformu. Stretneme sa predtým, než sa to všetko začne.“

Všetci piati práve stáli v rade na registráciu. Binah vytiahla veľký, krásne zviazaný dokument, ktorý mala vo svojom uvítacom balíčku aj Lottie. Ten jej bol fialový, zatiaľ čo Binah mala žltý.

„Do ktorého internátu si sa dostala po zadelovacom teste?“

Micky, Lola a dokonca aj Anastacia pri tej otázke ožili a s napätím očakávali Lottinu odpoveď. Spolu s prihláškou musela odoslať aj zadelovací test s úlohami typu *Čo keby...* a s niekoľkými ďalšími kvízovými otázkami. Podľa odpovedí bola zaradená do internátu, ktorý pre ňu bude najvhodnejší.

„Som v internáte Florence Ivyovej.“

Ostatní študenti si vymenili pohľady a Lottie sa zľakla, že povedala nejakú hlúposť.

Binah sa rozosmiala a potľapkala ju po chrbte, čo by sa od kohokoľvek iného dalo považovať za blahosklonnosť, ale jej srdečný úsmev zabránil Lottie brať to ako urážku. „Prepáč, prepáč! Nikdy nevoláme internáty celými menami. Stačí len Ivy, Conch a Stratus.“

Lottie si nemohla pomôcť a opäť sa začervenala. „Vidím, že ty si v internáte Stratus,“ poznamenala a ukázala na žltý dokument, ktorý držala v ruke Binah.

„*C'est n'importe quoi*,“ prerušila ju Anastacia a strelila po nej očami skrytými za slnečnými okuliarmi.

Lottie po francúzsky veľa nerozumela, ale pochopila, že Anastacia to považuje za hlúposť.

„Binah je jediná študentka v histórii, ktorej boli ponúknuté všetky tri internáty – a z nejakého zvláštneho dôvodu si zvolila Stratus, a nie Conch,“ vysvetlila Anastacia.

„Hej!“ zvolala Lola, ktorá sa zatvárala, akoby ju to skutočne urazilo.

„Nie je v tom nič osobné, Lola. Chcem len zdôrazniť, že Conch je bez debaty najlepší internát, rovnako ako je červená najlepšia farba.“

Lola s Mickym naraz zagúľali očami. Evidentne boli na podobné poznámky od Anastacie zvyknutí.

Binah s pohľadom upretým na Lottie pokrčila plecami, akoby pozvanie do všetkých troch rosewoodských internátov nič neznamenalo, ale jej hanblivý úsmev naznačoval, že veľmi dobre vie, aká je to pocta.

Len čo si Lottie vystála rad, prefekt internátu Ivy – Freddie Butterfield, ako si prečítala na jeho menovke – jej na celý polrok zobral telefón a podal jej ďalší uvítací balíček. Lottie vedela, že k tomu dôjde, pretože používať mobil počas semestra bolo prísne zakázané, no napriek tomu mala pocit, akoby odovzdávala kus samej seba. Matka jej zomrela a pre usilovné štúdium nemala čas na

kamarátov, preto bol Ollie jediný človek, s ktorým si posielala správy. Odtiaľto mu však nesmela písať ani maily, pretože používanie internetu sa prísne kontrolovalo. Predstava, že sa s ním nebude môcť nijako kontaktovať, ju trochu znervózňovala, rýchlo však ten pocit zahнала.

„Vitajte v Rosewoode, slečna... Pumpkinová.“ Chlapec nad jej priezviskom, ktoré znamená Tekvicová, na moment zaváhal. Lottie sa trochu zahanbila, ale potom nad tým mávla rukou. „V tejto taške máte nejaké darčeky, ktoré vám venovala škola. Nájdete tam aj kľúč od svojej internátnej izby a vstupný kód do internátu Ivy. Všetko ostatné potrebné vybavenie nájdete vo svojej izbe. Telefón dostanete naspäť na konci polroka. Ďakujem vám. Želám vám príjemný deň.“ Jeho tón naznačoval, že spočiatku možno aj bol plný nadšenia, lenže vzhľadom na to, že pri každom študentovi musel postupovať podľa rovnakého scenára, pomaly mal čo robiť, aby do svojho príhovoru vniesol aspoň trochu života.

Vyšli zo vstupnej haly a rozlúčili sa s Anastaciou, ktorá zamierila k mostu vedúcemu k internátu Conch. Sprevádzalo ju kučeravé plavé dievča, ktoré na ňu zrejme čakalo. Lottie zvedavo sledovala, ako Anastacia dievča tuho objala. Nebola si istá, či sa ten výjav neodohral len v jej hlave. U dievčaťa, s ktorým sa práve zoznámila, jej totiž taký silný prejav emócií pripadal dosť zvláštny.

Binah ju vzala na prehliadku školy. Prešli okolo internátu Stratus, hlavnej budovy areálu Stratus, ktorý sa, ako naznačovalo jeho meno, nachádzal v najvyššej veži školy. Veľmi príhodným reprezentantom internátu bol sokol, presnejšie povedané sokol kobec, symbol múdrosti, ktorý bol vyrezaný na doske nad vchodom do veže. Tam sa rozlúčili s dvojčatami, ktoré predtým, ako vyšli po schodoch hore, Lottie synchronizovane zamávali.

Potom sa ocitli v hlavnej časti školy a Binah sa pustila do improvizovanej prednášky o budovách, okolo ktorých prechádzali.

Pery sa jej pohybovali tak rýchlo, že ich Lottie nestačila sledovať, a používala také slová, ktoré zneli, akoby hovorila cudzím jazykom.

„Spletitá fenestrácia zasadacej siene je zámerným pastišom gotického štýlu z osemnásteho storočia...“

Lottie prikývla. Sú všetci študenti Rosewoodu takíto výreční?

Anastacia vyhlásila, že Binah je jediná študentka, ktorú pozvali do všetkých troch internátov, a Lottie sa v tej chvíli pevne rozhodla.

Aj ja chcem byť taká múdra.

Využije svoj čas v Rosewoode na tvrdú prácu, aby na ňu mohla byť matka hrdá.

Len čo vyšli z hlavnej časti školy – čo nebola práve krátka prechádzka, preto bola Lottie rada, že so sebou nemusí vláčiť celú svoju batožinu –, pokračovali po dláždenej ceste vedúcej k internátu Ivy.

Asi v štvrtine cesty z kopca, usadená medzi rododendronmi, ktoré tvorili hustý porast na okraji rosewoodskeho lesa, stála majestátna kamenná budova. Za kovanou bránou sa nachádzal internát Ivy Wood, jej nový domov. Bola to nádherná stavba. Vyzerala ako hotel, taká bola veľká, a naozaj bola ako hotel. Lottie sa dočítala, že okrem množstva izieb vybavených vlastnou kúpeľňou má internát Ivy Wood vstupnú halu, kuchyňu, jedáleň, knižnicu a niekoľko študovní. Po sivých kamenných múroch sa ťahali poprepletané stonky brečtanu, ktoré sa po bokoch budovy plazili nahor. Cestu k hlavným dverám lemoval hustý porast vistérie, ktorá sa popínala po vyvýšených konštrukciách... Áno, sem patrí. Toto bude jej domov na nasledujúce štyri roky.

„Aká architektúra je typická pre tvoju krajinu?“

Nečakaná otázka vytrhla Lottie zo snívania za bieleho dňa. Pozrela na Binah a hlas sa jej zadrhol v hrdle. Priznať nedorozumenie bude veľmi ponížujúce, ale musí to urobiť. Teraz má šancu.

„Ja...“

Ďalej sa však nedostala.

„Aha, pozri, nie je nádherný?“ Binah vzrušene zatlieskala.

Lottie zdvihla hlavu. Jej pohľad upútalo jazierko uprostred záhrady s bronzovou sochou jeleňa. Nad hlavou sa mu ako koruna rozpínalo rozložité parožie a zvláštnym, povedomým spôsobom sa jej jeho pohľad zabodával do očí.

Binah ju s clivým povzdychom priviedla bližšie.

„Volá sa Ryley – je to ochranca Rosewoodu a symbol tvojho internátu.“

Lottie mala čo robiť, aby od neho odtrhla zrak. Už zase zabudla, že by mala Binah vysvetliť to nedorozumenie. Ten jeleň akoby úmyselne odvádzať jej pozornosť.

„No tak.“ Binah natiahla ruku, palcom jemne štychla Lottie do dlane a odvieďla ju od Ryleyho k vchodu do internátu. „Poď sa prihlásiť a ubytovať. Musíš byť z tej cesty poriadne unavená.“

Lottie zastenala. Pobyt v Rosewoode ju dosť vyčerpala, a to sa vyučovanie ešte ani nezačalo.

Binah ju zaviedla až k dverám do internátu a nechala ju tam stáť s jasnými inštrukciami týkajúcimi sa ich neskoršieho stretnutia.

„Vyzdvihnem ťa o siedmej pred bránou Ivy Wood a vezmem ťa do Kúzelného stanu, kde sa zoznámíš s ostatnými. Keby si potrebovala pomoc, keď nebudem s tebou, tvojou internátnou matkou je profesorka Devinová...“ Binah sa na moment zarazila a zamyslene si položila prst na pery. „Vlastne ona tu teraz nebude, pretože vedie zoznamovaciu prednášku, ale som si istá, že niektorá prefektka ti s radosťou pomôže.“

Lottie sa svedomito naučila mená všetkých učiteľov a vedúcich pracovníkov školy, ale najviac sa tešila na stretnutie so zástupkyňou riaditeľa a internátnou matkou Ivy profesorkou Adinou Devinovou.

Ollie si neodpustil vtipy na jej adresu. Tvrdil, že má meno ako nejaká čarodejnica. Lottie mu hneď pripomenula, aká je citlivá na

to, keď si niekto ťahuje z mien, a zdôraznila, že *toto znie skôr ako meno kmotričky víly.*

„Máš šťastie. Profesorka Devinová je úžasná žena,“ zasnívala sa Binah a tvár jej ozdobil široký úsmev. „Len urob všetko pre to, aby si nespoznala jej temnú stránku. Dokáže kričať tak nahlas, že naokolo puká sklo.“

Lottie pri tej predstave skoro zabehlo. Neznášala, keď na ňu niekto kričal.

Binah ju rýchlo objala. Lottie svoju novú kamarátku pevne stisla a uvedomila si, že nechce, aby odišla. Už jej toľko pomohla a teraz sa bála, že bez nej bude celkom stratená.

„Veľmi pekne ti ďakujem.“ Skôr než Binah pustila, ešte raz ju stisla.

Binah sa usmiala, až sa jej v širokom povzbudzujúcom úsmeve zablýskali zuby.

„Určite sem skvelo zapadneš, Lottie. Myslím, že si presne to, čo táto škola potrebuje.“ A veselým krokom odkráčala smerom k internátu Stratus.

Lottie sa bez Binah cítila inak. Všetko jej odrazu pripadalo väčšie než pred niekoľkými minútami a do duše sa jej vkrádala znepokojujúca osamelosť.

Buď statočná.

Vošla do internátu. Privítala ju slávnostne vyzdobená vstupná hala s veľkým portrétom v dubovom ráme. Zobrazoval drobnú, ale prísnu ženu vo fialových šatách, s jeleňom po boku. Samozrejme, bola to Florence Ivyová. Mračila sa zo svojho rámu, dožadovала sa, aby ju svet bral vážne, a prebúdžala odhodlanie v každom, kto sa na ňu pozrel.

Ja vás nesklamem, slečna Ivyová.

Za stolom pri vchode sedela bacuľatá ryšavá prefektka internátu s menovkou, na ktorej si prečítala meno ELIZA LOOPEROVÁ.

Usmiala sa na Lottie a zapísala ju. Výrazne voňala medovníkom a jej tvár husto posiatá pĕhami trochu pripomínala mapu súhvezdí. Na rozdiel od Freddieho vyzerala, že naozaj s nadšením túži pomáhať.

„Veľmi rada ťa spoznávam, Lottie!“ Podala jej malú knižočku, ktorá mala na prednej strane krásnym písmom vytlačený názov POLROČNÝ ROZVRH.

„Toto je tvoj platný rozvrh. Nájdeš tam, do ktorej skupiny patríš, teda s kým budeš chodiť na väčšinu vyučovacích hodín.“

Lottie prikývla. Už sa zaujímala o to, ako je v Rosewood Hall organizované vyučovanie. Každý ročník sa delil na niekoľko skupín, v každej bolo asi dvadsať študentov z rovnakého internátu. Väčšinu vyučovacích hodín navštevovala celá skupina spolu a Lottie sa modlila, aby sa dostala do dobrej partie.

„Ak chceš posielat a dostávať listy, v uvítacom balíčku nájdeš adresu svojej súkromnej poštovej priehradky. Väčšie balíčky môžeš posielat alebo si ich vyzdvihovat v poštovej miestnosti vedľa budovy Stratusu.“

Lottie opäť prikývla. Poštový systém si s Olliem prešla azda milión ráz. Navzájom sa tak uistovali, že nájdu cestu, ako byť v kontakte.

„Bývať budeš v izbe číslo dvestodvadsaťjeden. Tvoja spolubývajúca dorazila asi pred polhodinou. Aj ona je tu nováčik, takže keby niektorá z vás mala ďalšie otázky, obráťte sa na mňa,“ rozžiarila sa.

Spolubývajúca! To slovo znelo v Lottinej hlave ako poplašné zvonenie. Ako mohla zabudnúť, že o chvíľu spozná svoju spolubývajúcu? Dievča, s ktorým strávi minimálne nasledujúce dva roky života. Vybehla na druhé poschodie a zastala na konci chodby pred izbou číslo 221. Mala pred sebou veľké biele dvere s lesklými zlatými číslicami. Zhlboka sa nadýchla a duševne sa pripravila.

Otvorila a zo všetkého najskôr si všimla, aká je izba priestranná. Jej podkrovná izbička v Cornwalle bola proti tomuto len ako

skriňa. Bol tu dokonca balkón, jedna z výhod bývania na druhom poschodí. Na protíľahlých stranách izby stáli dve biele kovové postele. Medzi nimi, presne v strede lakovanej drevenej podlahy, ležal perzský koberec. Ako očakávala, na prázdnej posteli na ňu čakala nová fialová kockovaná školská uniforma. Neoblečená posteľ a holé steny ju vzrušovali, lebo ponúkali kopu možností na výzdobu.

Keď sa Lottie pozrela na druhú stranu izby, ktorá už bola obsadená, zazdalo sa jej, že niečo nie je v poriadku. Aj táto časť bola dosiaľ prázdna, s výnimkou zarámovaného plagátu k filmu *Rebel bez príčiny*, ktorý visel na stene. Jej spolubývajúca sa ani nenamáhalo utlať si posteľ. Ležala natiahnutá na matraci a tvár jej zakrývala kniha.

Žeby spala?

Lottie bola zo všetkého toho napätia za celý deň rozrušená a nechápala, ako to dievča môže takto pokojne spať. Pocítila zvláštnu netrpezlivosť. Vedela, že by mala svoju spolubývajúcu nechať na pokoji, ale nemohla si pomôcť. Chytila kľučku a prudko za sebou treskla dverami.

Dievčina sa šmahom posadila. Kniha jej spadla z tváre a odhalila šticu krátkych čiernych vlasov a tmavé prenikavé oči, ktoré ako by dovideli až na dno Lottinej duše.

Nemohla tomu uveriť. Bola to ona. To dievča, ktoré videla pred školou.

„To si ty,“ hlesla Lottie.

Ak mala dojem, že ju dievča pri prvom stretnutí zaujalo, takto zblízka jej pripadalo ako smršť. Bolo stelesnením rebélie na prahu dospievania. Chaosom a anarchiou v ľudskej podobe. Ony dve nemohli byť odlišnejšie. Nech bola Lottie akákoľvek, neznáma spolubývajúca bola jej protikladom. Napriek tomu bolo na nej niečo tajomne blízke, čo Lottie nedokázala pomenovať.

Pôsobila závideniahodne sebaisto a ležérne, takže v porovnaní s ňou sa cítila nesmelá a nemotorná. Podľa Lottinho odhadu mala krátke vlasy nafarbené, na prirodzené čierne boli až príliš sýte. Mala výrazný mejkap a na sebe tričko s obrázkom hudobnej skupiny, o ktorej Lottie nikdy nepočula, čo ju dosť vylakalo, pretože odrazu dostala strach, že by ju možno mala poznať.

„Áno?“

„Ahoj, prepáč... Ahoj!“ V zúfalej snahe napraviť trápnosť rozpačitého, ohromeného ticha sa Lottie zadržávala v reči. „Už sme... už sme sa niekedy stretli?“

Dievčine niečo preletelo cez tvár, zažmurkala, ale potom sa suverénne uškrnula. „To je značne nepravdepodobné,“ odvetila a vytiahla jedno obočie ako nejaký idol dievčenských srdcí z osemdesiatych rokov.

Lottie sa okamžite začervenala, hoci vôbec netušila prečo.

Dievčina natiahla ruku, aby si ju s Lottie potriasla. Dokonca aj ruky mala celkom iné. Rozstrapkané náramky a olúpaný čierny lak na popraskaných nechtoch spôsobili, že Lottie sa pre svoj zlatý prstienok s mašličkou a starostlivo upravené, naružovo nalakované nechty cítila trápne.

„Som Ellie... Ellie Wolfová.“

Lottie chytila podávanú ruku a v tej chvíli medzi nimi prebehol náboj statickej elektriny, takže skoro nadskočila. Otriasla sa, ale nebolo jej to nepríjemné.

„Lottie... Lottie Pumpkinová,“ odvetila.

„Pumpkinová?“

Lottie sa v duchu pripravila na príval žartíkov na účet svojho zvláštneho priezviska, ktorým sa bude musieť naoko smiať, ale Ellie ju príjemne prekvapila.

„To je milé,“ povedala.

Vtom sa do izby odrazilo svetlo zo skla na balkónových dverách, dopadlo na Elline drobné kľúčne kosti a strieborný medailónik v tvare diamantu, ktorý jej visel na krku a na ktorom bol erb s vlkom.

Lottie opäť zrumenela a inštinktívne sklopila oči k zemi. „Ďakujem.“

V miestnosti sa znova rozhostilo rozpačité ticho a Lottie považovala za svoju povinnosť prerušiť ho. „Už vieš, v ktorej si skupine?“ nadšene sa spýtala. V duchu sa okamžite napomenula, aby sa upokojila a nedávala svoju dychtivosť priveľmi najavo.

„Myslím, že v Epsilone,“ ľahostajne odvetila Ellie a vysypala na posteľ obsah svojej tašky.

„AJ JA!“

Čo som si to práve povedala o tej prehnanej dychtivosti? pokarhala sa Lottie v duchu, ale Ellie sa otočila a usmiala sa na ňu, akoby jej toľké nadšenie pripadalo roztomilé.

Lottie mala odrazu pocit, že je hrozne nudná, Ellie si to však vôbec nevšimla, pretože sa začala hrabať vo veciach na svojej posteli.

Netrvalo dlho a Lottie mala svoju stranu izby presne takú, akú ju chcela mať. V dekorovaní bola vždy dobrá, vyrábala si albumy s výstrižkami a kreslila si do skicára. V Cornwalle, v drevenom podkroví pekárne, mala svoju izbu vyzdobenú umeleckými obrázkami, fotografiami z polaroidu prichytenými štipcami na bielizeň, rozprávkovými svetielkami a šnúrou s pastelovými vlajočkami. Bolo to jej útulné útočisko, jej kútik, kam sa mohla schovať.

Sama pre seba sa usmiala, oprášila si ruky a chvíľu obdivovala výsledok svojej práce. Bolo to dokonalé. Ružové obliečky, kvetináče s ružovými ružami, sviečky vo farebných sklenených svietnikoch. Ako si naplánovala, všetko tu ladilo s bielym a fialovým nábytkom, ktorý videla na internetových stránkach. Dokonca si priviezla aj svoje najkrajšie rozprávkové knihy vrátane zbierky rozprávok v papierovej väzbe, písacie potreby a pána Trufflesa, plyšové prasiatko, ktoré sa pohodlne usadilo medzi čipkovanými vankúšmi. Zvládla to. Oficiálne sa nastahovala a zmenila toto miesto na svoje...

Lottie sa otočila a za sebou uvidela bojisko. Pri pohľade na chaos, ktorý panoval na druhej strane izby, zalapala po dychu. Keby nevedela, že to tak nie je, bola by presvedčená, že za ňou vybuchla bomba. Po zemi sa váľali kopy cédečiek a dévedečiek. *Kto dnes ešte používa cédečku?* Hromady tmavého oblečenia sa všíli vedľa stohu kníh s oslými ušami a najrozličnejších papierov. Lottie nikdy v živote nevidela väčší neporiadok, a to tu jeho pôvodkyňa nebývala ešte ani deň. Jediná vec, ktorú sa Ellie namáhala starostlivo umiestniť, bola zarámovaná fotografia, na ktorej vyplazovala jazyk a objímala veľmi znepokojujúco vyzerajúceho chalana v čiernom oblečení.

Pri plánovaní, ako si zariadi izbu v internáte, aby vyzerala čo najlepšie, Lottie nikdy nenapadlo, že by jej spolubývajúca mohla byť... prasa.

Uprostred toho chaosu sedela Ellie so skríženými nohami obutými v ťažkých čiernych topánkach na neoblečenej posteli a hrbila sa nad nedokončeným sudoku. V jednom uchu mala slúchadlo a do očí jej viseli pramene zanedbaných vlasov.

„Zaujímavá výzdoba!“ pokúsila sa Lottie odľahčiť situáciu, ale znelo to trochu nervózne.

Ellie pomaly zdvihla zrak, vytiahla si z ucha slúchadlo a nechala ho visieť z postele.

„Čo...? Páni.“ Odhrnula si vlasy z očí a pri pohľade na opačnú stranu miestnosti s úžasom zahvízdala. „To všetko si stihla za taký krátky čas?“ Jej slová dávali tušiť, že je skôr zaskočená než ohromená.

„Mať peknú izbu je pre mňa dôležité,“ zašepkala Lottie. Dala si záležať, aby význam ukrytý v jej slovách – ako dúfala – bol nespochybniteľný.

„Aha!“ Ellie prehodila nohy cez peľasť postele. „Jasné! Tipujem, že môj eklektický štýl sa ti nepáči.“ Z jej hlasu odkvapkával sarkazmus a predchádzajúci šarm vystriedala namyslenosť, ktorá sa Lottie ani trochu nepáčila.

„No...“ začala, ale nebola si celkom istá, ako sa má k tejto situácii postaviť, pretože jediná vec, ktorú naozaj chcela povedať, bola identická s tým, čo v podobnej situácii vravievala Olliemu: *Okamžite si tu uprac, ty prasa!* „Ak chceš, veľmi rada ti pomôžem tie veci roztriediť.“

Ellie vstala, stúpila si pred Lottie, ktorá stála uprostred izby s rukami v bok, a prekrižila si ruky cez prsia.

„Ty odo mňa chceš, aby som to všetko upratala?!“ rozhorčene zvolala.

„No, škriatkovia to za teba asi neurobia,“ vyhlásila Lottie. Samu ju prekvapil sarkastický tón, ktorý nikdy nepoužívala.

Ellie vydýchla a ironicky sa zasmiala. „No, a čo ak sa mi to takto páči?“ Zabávala sa na tom, ako sa jej darí vytáčať Lottie. Došuchtala sa k jej dokonale ustlanej posteli a vzala z nej pána Trufflesa.

„Hej!“ skríkla Lottie. „Dávaj naň pozor!“

„Fajn, fajn,“ zahundrala Ellie a držiac plyšiaka za labku prehodila si ho cez plece. „Použijem ho, aby som si to tu trochu zdokonalila... pretože vidím, že sa ti moje estetické cítenie...“ posledné dve slová vyslovila pomaly, po jednotlivých slabikách, a rukami pritom urobila vo vzduchu úvodzovky, „... veľmi nepozdáva.“

Lottie sa nesmierne bála akejkolvek hádky, a tak len sledovala, ako Ellie posadila prasiatko na vrchol obrovskej neprehľadnej hromady vecí vedľa posteľe.

„Ta-dá!“ zaškerila sa. „A máš svoju dokonalú izbu.“

Lottie na ňu civela s otvorenými ústami. *To dievča si zo mňa určite len utáhne.* Cítila, ako ju vzadu v očiach štípu slzy. Počas života s Beady si zvykla na urážky a rany, ale nikdy jej nenapadlo, že to isté bude prežívať aj v Rosewoode. Zhlboka sa nadýchla a v duchu sa uchýlila k svojmu rituálu, ktorý jej v minulosti pomohol prekonať už kopu vecí. Predstavila si, že má na hlave matkinu korunku.

Budem láskavá, budem statočná, budem nezastaviteľná.

Rozhodla sa, že to nie je nič, z čoho by sa mala zručiť.

„Ellie, to vôbec nie je vtipné.“ Snažila sa, aby jej hlas znel pevne, ale nebola zvyknutá hovoriť autoritatívne. „Vráť mi ho,“ povedala a vystrela ruku.

Ellie sa k nej obrátila a vytiahla obočie. „Vezmi si ho,“ vyzvala ju a sadla si na dlážku. „A vôbec, nechceš sa ku mne pripojiť na mojej hromade odpadkov?“ Kývla na Lottie, aby si sadla vedľa nej. „Alebo sa bojíš, že by si si zničila tie svoje pekné šatôčky?“

Táto poznámka Lottie naozaj bolestivo zasiahla. Keď jej Anastacia šaty pochválila, bola veľmi šťastná, že si na ne dokázala našetriť, lenže Ellie jej svojím výsmechom pokazila celú radosť. Teraz si dokonca ľahla doprostred svojho neporiadku a začala mávať rukami okolo seba, akoby chcela na podlahe vytvoriť odpadkového anjela alebo splynúť so svojimi hromadami rároh.

„Ellie, prestaň, lebo...“

Neskoro. Ellie treskla rukou do kopy, na vrchole ktorej trónil pán Truffles. Všetky veci sa zrútili a zhodili plechovku kokakoly, ktorá stála na zemi. Celý obsah sa vyliat na dlážku a zmenil Ellin neporiadok na kaluž plnú lepkavých rozhádzaných vecí.

„*Ejha!*“ Vinníčka si sadla, zahľadela sa na tmavú bublajúcu tekutinu, ktorá tiekla po dlážke smerom k Lottie, a nijako sa ju nepokúsila zastaviť. Na Lottino zdesenie časť spršky zasiahla aj pána Trufflesa, a tak ho rýchlo schmatla do náručia.

„*Ejha?* Čo myslíš tým *ejha?*“ Lottie zistila, že sa jej zmocňuje frustrácia. Ešte nikdy nestretla človeka, ktorý by v nej vyvolával takéto pocity. Mala dojem, akoby jej horelo celé telo. Uvedomila si, že prvý raz od smrti matky ju ovládla zlosť. Ani keby v nej všetky negatívne pocity, ktoré celý doterajší život držala pod pokrievkou, mali vybuchnúť.

Ellie namiesto odpovede len pokrčila plecami.

„Á, tak fajn!“ Lottie vbehla do kúpeľne, začala zuby, aby nezačala jačať, a schmatla uterák. „Ak to nehodláš upratať, budem to musieť urobiť ja.“

Rozhodla sa ignorovať Ellinu ľahostajnosť a začala utierať čiernu tekutinu.

„Upokoj sa – ježišmária!“ Ellie zdvihla zo zeme jednu knihu, opäť si sadla s prekríženými nohami na posteľ a odhrnula si z očí prameň vlasov. „Som si istá, že máš komornú alebo niekoho, kto by to mohol prísť upratať,“ uškrnula sa a Lottie sa mykla.

Tak takto to je!

Bolo jasné, že Ellie sa z nejakého dôvodu hnevá na celý svet, ale aj tak jej Lottie nehodlala dovoliť, aby si o nej vytvorila nejaké hlúpe predsudky. Keď videla, ako sa uvelebila na posteli, cítila, ako sa v nej schyluje k búrke.

„Pozri, neviem, k akej mienke o mne si dospela, ale ja som

musela tvrdo makať, aby som sa dostala na túto školu. Nemôžem si dovoliť platiť školné a naozaj musím dokázať, že sem patrí, takže by si si tu mohla aspoň v prvý deň školy trochu upratať.“ Hodila uterák na Ellinu posteľ. „Jaj, a máš pravdu. Nechcem si tieto šaty zničiť, pretože na rozdiel od iných ľudí si nemôžem dovoliť nedávať na svoje veci pozor.“

Ellie sa okamžite prestala smiať.

Nastala dlhá rozpačitá pauza. Lottie si nevedela spomenúť, kedy naposledy bola takáto úprimná. V náhlej obave z následkov svojho výbuchu pozrela po očku na Ellie, ale na svoje prekvapenie sa stretla s nefalšovanou lútosťou.

„Ja... nevedomila som si...“ Ellie uhla pohľadom a zašla si rukami do vlasov, čo bolo asi maximum, ako dokázala vyjadriť svoje zahanbenie.

Lottie uvoľnila ruky, ktoré predtým mimovoľne zaťala do pästí, a vzápätí si všimla hodiny na stene, ktoré neúprosne odtikávali čas. Bolo o päť minút sedem. Do stretnutia s Binah zostávalo len päť minút.

Ellin výraz hanby zapôsobil na Lottie spôsobom, ktorému nerozumela. Mala však pocit, že sa medzi nimi dvoma práve odohralo niečo veľmi dôležité. *Bud' láskavá*, pripomenula si. Potlačila teda rozčúlenie a dostala ho zo seba jedným dlhým výdychom.

„Ideš na ohňostroj?“

Ellie prekvapene zažmurkala. Takú zmenu v Lottinom tóne evidentne nečakala.

„Idem s niekoľkými ľuďmi, s ktorými som sa už zoznámila... Som si istá, že by nemali nič proti tomu, keby si sa k nám pripojila.“

Ellie sa na Lottie zamyslene pozrela, ale potom sa odvrátila a nechala si vlasy spadnúť do očí.

„Pôjdem si ľahnúť. Som zo všetkého toho cestovania naozaj unavená a...“ Začala sa hrať s medailónikom, ktorý jej visel na krku.

„A mala by som to tu trochu aj poupratovať.“ Pri poslednom slove zdvihla hlavu a previnilo sa usmiala.

Lottie to nechápala, ale pri predstave, že tu to dievča nechá samo, jej navzdory ich rozpačitému začiatku bolo odrazu ťažko pri srdci. Bolo to už veľmi dávno, keď ju niekto takto vytočil, a stále podvedome čakala, že ju jej nová spolubývajúca za ten výbuch potrestá. Ona to však neurobila. Namiesto toho sa na ňu pozrela, akoby ju chápala, takže Lottie si inštinktívne pritisla ruku na srdce.

„Ďakujem.“ Prekvapila samu seba, pretože si nebola celkom istá, za čo vlastne ďakuje.

Ellie sa usmiala – a Lottie mala dojem, akoby spolu uzavreli nevyslovené prímerie.

„V pohode.“

Binah vyzdvihla Lottie pred vchodom do Ivy Wood, ako boli dohodnuté, a spolu prešli po moste ku Kúzelnému stanu. Spomienky na roztržku s Ellie vybledli a Lottie sa začala sústreďovať na to, ako uviesť na pravú mieru nedorozumenie, že pochádza z inej krajiny, a vysvetliť, že to jej hanblivosť zabránila opraviť Binah hneď na začiatku.

Večerná atmosféra v škole na ňu našťastie pôsobila ako vítané rozptýlenie pošramotených nervov. Prekvapilo ju, že škola vyzerá vo večernom svetle ešte úžasnejšie, a mihotajúce sa svetlo sviečok popri ceste tento dojem ešte umocňovalo. Keď dorazili k stanu, Lottie okamžite pochopila, prečo sa nazýva Kúzelný. Po drevených trámoch sa vinuli stovky ruží a strecha vďaka tomu vyzerala, akoby sa vznášala vo vzduchu. Vnútri, neďaleko miest na sedenie, postávala Anastacia, ktorá aj v šere schovávala oči za slnečnými okuliarmi. Spolu s ňou tam boli Lola a Micky s lízankami v ústach a chlapec s tmavou pleťou, ktorého Lottie zatiaľ nepoznala.

Keď sa k nim s Binah blížili, Lottie začula, ako chlapec hovorí: „Stále si myslím, že desiatemu ročníku by mali posunúť večierku na desiatu. Nieкто by sa mal sťažovať.“

Anastacia sa mu vysmiala. „Rob, ako myslíš, Raphael, a hlavne nám potom daj vedieť, ako tvoj päťdesiaty pokus dopadol, dobre?“

Keď zbadali Binah s Lottie, prestali hovoriť.

„Ahoj, Lottie!“ Lola sa k nim rozbehla a srdečne Lottie objala, ani keby boli najlepšie kamarátky. Sladká vôňa, ktorá sa z nej šírila, pripomínala detský zásyp.

„Lottie, toto je Raphael. Raphael, zoznám sa s Lottie.“

Chlapec sa úctivo uklonil. „Rád vás spoznávam, slečna...“

„Pumpkinová,“ doplnila Binah.

Raphael sa potichu zasmial. „Binah, školský rok sa ešte nezačal, a ty už chrlíš tie svoje srandičky,“ poznamenal a vystrel sa. V jeho reči bolo počuť ledva badateľný americký prízvuk.

„Nie... to je naozaj moje priezvisko.“ Lottie cítila, ako sa jej do líc vkráda rumenec, a modlila sa, aby sa už Raphael ďalej nevypytoval.

„Fajn, ľudia,“ vyštekla odrazu Anastacia. „Profesorka Devinová bude mať príhovor asi o dvadsať minút a Saskia nám drží dobré miesta na ohňostroj. Poďme!“

Všetci si okamžite pobrali svoje veci a vyrazili na vyhliadku. Lottie si nemohla pomôcť a v duchu sa sama seba pýtala, či to Anastacia náhodou nepovedala len preto, aby od nej odvrátila pozornosť. Žeby bola naozaj taká ohľaduplná?

Kráčali k lúke, kde sa mali konať prejavy. Micky si strčil lízanku do vrecka, okamžite sa však pustil do druhej.

Všimol si, ako naňho Lottie vyvaľuje oči, a spýtal sa: „Chceš jednu?“ Vytiahol ich z vrecka na nohaviciach celú hrst a ponúkol ju.

Lottie si zdvorilo jednu vzala a schovala si ju do tašky na neskôr.

„Sú od značky Tompkins,“ zašepkala jej Binah do ucha a Lottie nadskočila od ľaku. „Tie lízanky... a Lola s Mickym sú Tompkinsovci.“

Lottie chvíľu trvalo, kým si v hlave usporiadala, čo jej Binah hovorí. Títo dvaja boli naozaj Tompkinsovci? Tompkins bola najluxusnejšia a najlepšia značka cukroví na svete. Nie div, že Micky je taký maškrtník. Lottie si odrazu uvedomila, čo jej tí dvaja tak

pripomínali. So svojimi žiarivo bielymi vlasmi, jemne ružovými lícami a tmavými perami vyzerali ako cukrové tyčinky v ľudskej podobe.

Zatiaľ čo sa Lottie zamýšľala nad touto novou informáciou, všetci zastali. Ocitli sa v dave študentov a pripojili sa ku kučeravej dievčine, s ktorou sa Anastacia predtým objímala. Vďaka množstvu vlasov a štíhlej postave vyzerala vyššia než ostatní a jej hrdý postoj dával tušiť, že bude mať milú, ale zároveň dominantnú povahu. Mala na sebe červenú šerpu s medveďom – symbolom internátu Conch –, čo naznačovalo, že je predsedníčka ročníka.

Chvíľu si Lottie pozorne obzerala od hora dolu a potom sa usmiala na Anastáciu.

„Tak toto je tá nová študentka z Ivy, o ktorej si hovorila?“

To musí byť Saskia, pomyslela si Lottie. Rada by vedela, čo jej Anastacia o nej ešte narozprávala. Zareagovala zdvorilým úsmevom a dievčina ju obdarila spýtavým pohľadom. Natiahla ruku s taškou plnou kníh a opýtala sa: „Podržiš mi to na chvíľu, prosím ťa?“

„Ehm, jasné, v pohode.“ Lottie chytila tašku a sledovala, ako Saskia zašmátrala vo vrecku, vytiahla z neho vizitku a výmenou za tašku s knihami ju podala Lottie.

Lottie v duchu zastenala. *Asi si naozaj budem musieť zaobstarať zopár vizitiek.*

„Ja som Saskia,“ predstavilo sa dievča a ponúklo jej opálenú ruku. „Predsedníčka jedenásteho ročníka z internátu Conch.“ Povedala to akoby nič, ale Lottie vedela, že táto funkcia je veľmi významná.

„Ja sa volám Lottie,“ odvetila a odrazu sa znovu cítila nejako nesmelo.

„Pekné meno.“ Saskia sa pozrela na Anastáciu. „Dúfam, že Ani je k tebe milá. Poznáme sa od detstva, takže...“

Skôr než stihla vetu dokončiť, Anastacia sa vsunula medzi ne a nalepila sa na Saskiu. Tá venovala Lottie významný úsmev a zachichotala sa.